

роплана и се нахвърлиха върху студената вода. Мешко даже наплиска лицето си и излѣ две-три шепа вода и върху Таралежко. А маймунката, щомъ видѣ какъ другитѣ се разхладяватъ, цамбурна се въ водата и пѣргаво заплува насамъ-натамъ. Слоноветѣ разбраха, че иматъ работа съ една безопасна компания и започнаха съ любопитство да разглеждатъ новитѣ гости.

Въ тая минута, обаче, съвсемъ наблизу задъ високата трева, се раздаде страшенъ лѣвски ревъ, който се разнесе далече изъ пущинака и накара всичко живо да потрепери отъ страхъ. Слоноветѣ изплашени отстѣпиха, а Мешко грабна Таралежко и, последванъ отъ маймунката, съ три скока се намѣри при аероплана. Тая бързина, разбира се, не бѣша никакъ излишна, защото въ това време слоноветѣ вече водѣха кървава борба на животъ и смъртъ съ два жълти лѣва — лѣвъ и лѣвица, които подскачаха като грамадни котки около кроткитѣ слонове и показваха бѣлитѣ си кръвожадни зѣби.

— Сега е тъкмо време да офейкамъ, — си рече Мешко и хвана кормилото на аероплана, за да отлети. Но за голѣмо негово очудване, аеропланътъ не се помръдна. Колелетата му се бѣха оплели въ високата буйна трева и аеропланътъ не можеше да се дигне.

— Свършено е съ мене! — изпѣшка Мешко отчаянъ. Той разбираше, че трѣбва да слѣзе и се залови да очисти колелата отъ тревата, но той виждаше сѣщо така много добре, че сега, когато двата лѣва бѣснѣха така наблизо, това бѣше крайно опасно. Всѣки мигъ лѣвоветѣ можеха да се хвърлятъ отгоре му и да го изгълтатъ като нищо и никакъвъ симидъ.

— Нищо друго не ми остава, освенъ да помогна на добритѣ слонове, да се разправятъ съ свирепитѣ животни, — реши Мешко и, безъ да губи време, бръкна въ сандъчето на аероплана, дето имаше много инструменти и дето по-преди видѣ и единъ револверъ. Той започна крадишкомъ да се приближава къмъ езерото, кждето се водѣше кървавата борба. Слоноветѣ ту отстѣпваха, ту се спущаха къмъ лѣвоветѣ. Най-после единъ грамаденъ великанъ-слонъ успѣ да сграбчи съ хобота си мжжкия лѣвъ презъ кръста, издигна го въ въздуха, удари го въ земята и го про-